

PŘÍBĚH

MISTROVSKÝ VÝSTŘEL

Tenkrát, když švédský vojevůdce Torstenson obléhal Brno, umínil si, že je za každou cenu dobude. Ale město vzdorovalo a slavný vojevůdce už ztrácel trpělivost.

Jednoho dne ležel ve svém křesle před stanem a přemýšlel o tom, jak by vzpurné město pokořil. Trápila ho dna a hlavou se mu honily mrzuté myšlenky. Chtěl se aspoň napít vína, aby zahnal špatnou náladu. Ale jak zvedl pohár k ústům, najednou zazněl nahoře na hradbách ze Spilberku výstřel, zahvízdla kulka a fit! Pohár mu vyletěl z ruky a odletěl daleko do trávy.

Všichni zůstali ohromeni a běželi k vojevůdci, jestli žije. Jediný on zachoval klid, jen celý zbledl a řekl:

„To byl opravdu mistrovský výstřel! Všecka čest tomu střelci. Ale raději mně doneste menší pohár, ať má menší cíl.“

Ta zpráva se rychle roznesla po celém švédském vojsku a brzy taky v obleženém městě. O tom Torstensonovi se tenkrát říkalo, že prý je nezranitelný: může ho zabít jedině skleněná kulička, když ji někdo ulije v noci a ví, co a jak.

O ZAKLETÉM POKLADU NA ZELNÉM TRHU

Vždycky když přijela na návštěvu do Brna císařovna Marie Terezie, bydlela prý v domě č. 9 na Zelném

pověsti

trhu; ten dům prý kdysi patřil klášte-ru. V druhém poschodí byly krásné krby a v domě byl taky veliký pěkný sál a panovnice v něm při svých návštěvách pořádala slavnosti a večírky. Ta císařovna prý byla hodně při těle, a když měla jít po schodech, dělalo jí to těžkosti: tak se dávala vynášet ve velkém pohodlném křesle.

V tom domě jsou od nepaměti hluboké dvoupatrové sklepy. O nich se vykládalo, že v nejdolnějším leží veliké poklady. Ale prý jsou začarované: každý, kdo se je pokusí najít a získat, přijde o život.

Jednou se stalo, že se tu věc nějak dověděli tři muži, není prý to tak dávno, a povídali si: Co kdybychom to bohatství získali zrovna my? Co by se nám mohlo stát?

Jednou přes noc se dali do toho nejspodnějšího sklepa zavřít. Lidi je varovali a přemlouvali, ať toho nápadu nechají a nepokoušejí osud, ale ti chlapi se smáli:

„To jsou jen plané povídačky! Co se nám může stát?“

Na druhý den všichni čekali, kdy se ti tři objeví a co jim řeknou. Už uplynulo tolik hodin, ale ti tři ze sklepa nevycházel. Co se jim jen stalo? Když se jich nemohli dočkat, vnikli ti nejdovůlejší do sklepa. Dívali se — a zůstali v hrůze stát: všichni tři tam leželi mrtví.

Už nikdo po nich tu zkušku neopakoval, ty poklady tam asi leží dodnes.

WEB: www.oceti.cz/sihasapa/
vyslo: 1. 2. 2023

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Kája

403

SIHÁČEK

únor 2023

Jak to zvládáme

CO SE STALO

18. 1. — ráno spadlo několik vloček, potom se rozpršelo, v čase schůzky už nepršelo.

Teploty 6 až 7 °C. Byli jsme v klubovně. Na začátku se objevily dvě nové tváře — Vašek a Honza — uvidíme jestli s námi vydrží. :-)

Přátelé z pravěku nás přivedli do chvíle, kdy se Punt'a, na radu doktora, rozhodl, že bude sportovat. Ale, když se stádo brontosaurů pustí do přespolního běhu, padají i v jeskyních kameny ze stropů... Zdolávali jsme překážkovou dráhu na tři kolečka.

V dalším čase jsme se věnovali tréninku na Regatu. Nováčci zkoušeli uzly, ti, kteří míří na soutěž si zkusili uvázat »šestku«.

Následovala »čokoláda« - kdo ví, ten ví. A před závěrem nás navštívil »lodní démon«. V roli démona začal Milach, potom se vystřídali všichni. Na závěr jsme si rozdali. »nové číslo« oddílového časopisu, a domluvili si sraz na sobotní Regatu...

21. 1. — proběhl 38. ročník soutěže »Uzlařská regata 2023«

25. 1. — byl třetí den oblevy, sníh už téměř zmizel. Teploty byly mezi 2 až 4 °C. Začali jsme na zahrádě a skončili v klubovně.

Pro nováčky byly připravené krabičky, dnes se však objevil jen Honza — další se omluvili. Přesunuli jsme se na zahradu, abychom si užili zbytků sněhu.

Na desce mezi lavičkami byly plechovky, a my je trefovali sněhovými koulemi. Šlo to ztuha, ale nakonec všech sedm leželo na zemi. Pak jsme šli do klubovny.

Tady na nás čekal další příběh Přátel z pravěku. Provazochodec Kuš-Muš chystal přechod přes údolí Blej. Přechod si ulehčil, Punt'a se postavil pod provaz a úkol byl velmi snadný. My přecházeli mezi stoly. I když někteří neskrývali obavy, úkol nakonec zvládli i se zavázanýma očima. :-)

Potom jsme se na čas věnovali morseovce. Připomněli jsme si způsoby luštění a pak luštili nebo psali slova a poznávali písaná písmena. Následovala krátká sůvka s poznáváním stromů podle kůry.

Pokračovali jsme střelbou na roličky papíru. Nejprve historickou hračkou Disc-o-shooter a potom foukačkou. Výsledky byly vcelku dobré.

Jako poslední jsme si zahráli slepého hlídače. Honza se ukázal jako nejšíkovnějši lupič. Na závěr jsme si připomněli »nedělní dvojjprogram«, uklidili a vydali se k domovům.

půlčik

příběh o Regatě

JAK NÁM TO ŠLO

V brzké ranní hodině se nás rozhodli vyhnat z našich vyhrátých postýlek a jít do nově zasněžené krajiny. Inu když už nás vyhnali, tak jsme byli připraveni něco vyhrát.

Potom co jsme si povyprávěli své zimní příběhy, kterak se kdo dostával na zastávku ve sněhových podmínkách, u kterých jsme se společně zasmáli, byl čas na další přestupování do tramvaje. Všichni rozespálí a Milach snídající si svůj Řecký jogurt ještě v tramvaji, jsme jeli dál.

Dorazili jsme na místo, kde se knám připojil Maty. Naše sestava byla tedy následující: Milach, Seba, Maty a Kája. Byl už čas začít se připravovat, po troše stresu s ukládáním věcí, na samotnou soutěž.

Všichni jsme se tedy připravili a každý z nás, měl alespoň trošku mrštné prstíky na to, abychom dosáhli moc dobrých výsledků. V mezičase si hlavně Maty procvičoval hru jménem Antivirus, kterou vypnul do minuty.*)

Atmosféra byla tedy sice zvláštní, sejít se po tolika letech (po dvou), ale všem se tak nějak dařilo. Některé souboje byly rušnější a některé

naopak velmi tiché. Uzlařské regaty se účastnilo něco okolo 140 účastníků.

Po dlouhém čekání a spoustě uvázaných a rozvázaných uzlů jsme se dočkali konečného vyhodnocení. Dva členové se umístili na bedně a to Milach na 2. místě v kategorii veteráni a Kája na 3. místě v kategorii lodníci.

Dalším dvěma zúčastněným se také dařilo, ale na stupních vítězů se letos neukázali. Nejrychlejší čas uvázání šesti základních uzlů této regaty, bylo něco okolo 18. sekund. Odešli jsme tedy spokojeni (doutám).

Když nám Maty odjel tramvají jiným směrem, nastoupili jsme do tramvaje, kde bylo opravdu zajímavé být. Tím bych tento příběh nazvala: Jak jsme byli překvapení a červení jako rajčata aneb, kdo se nahlas zasměje jako první.

Do tramvaje nastoupil (jak jsme později podle událostí usoudili) na Stodolní, pán. Tuto situaci musím detailně popsat jelikož, by vás mohla zajímat, protože je zajímavá a vtipná.

Já se Sebou sedíme na sedadle a Milach naproti zkoumá cosi v dálce. Říká: „Ještě že nejste na mém místě.“ Hned nám začal nám popisovat pána, který má zvláštní mimiku, má sluchátka v uších a rapuje do vzduchu. A koho by nezajímalo, co podle Milachova popisu dělá ten zajímavý pán, který ne jen tak, nastoupil nejspíše na Stodolní.

Podle jeho rapování ne jeden člověk v tramvaji podle výrazu v jejich obličejích usoudil, že se něco děje. My se na sebe jen koukali a říkali si poznámky, které nás nutily se více a více smát, ale

nutily nás také trošku k vyděšeným a nechápavým pohledům. Tak třeba jeden takový zajímavý příběh dejme tomu. Budu to opět vyprávět detailně, jelikož to potřebuje pořádně vysvětlit.

Je sobotní odpoledne a venku je tak trošku zamračeno. Znáte takové to Ostravské odpolední šero, kdy nemáte chuť na nic a na všechny se jen hnusně mračíte. My jako nashvál jeli v té nejšpinavější tramvaji, která asi nebyla od sněhu ani trochu vyčištěná. A to celou tu atmosféru v tramvaji umocňovalo. Do tramvaje nastoupila postarší paní, která si své boty od sněhu oklepala těsně před tímto pánem. A pan jen našťvaným výrazem, ve kterém nešlo číst, vykřikl na postarší paní: „Co na mě dupeš!“ Paní jen obrátila oči v sloup a pomyslíla si: „To je zase sobota.“ A odešla opodál na své sedadlo. Pan za ní pak přišel a zopakoval tu legendární frázi: „Co na mě dupeš?!“. Paní se tedy rozhodla, že ustoupí a odsedla si o kousek dále. Muž usoudil, že bude rozumné jí dál neotravovat a popošel zpět do naší části tramvaje, kde začal opět rapovat do vzduchu. Zanedlouho začal svým mokrým prstem malovat zajímavé, však ne sprosté znaky, ve kterých se odrážela ujíždějící krajina. Pak něco dodal a odešel o dům dál.

Z ničeho nic Milach, nadhodil otázku: „Kdy asi vystoupí?“ A za chvíli jen dodal, že vystoupí ve chvíli,

kdy mu dojde hudba. A takovýchto poznámek byla spousta. Pak jsme vystoupili my a došli na další zastávku, kde už naše cesta vedla k nedalekým domovům. Takže zážitky mohou být i v obyčejné tramvaji v obyčejné sobotní odpoledne.

Společně jsme se tedy ještě naposledy pousmáli a rozešli se ke svým domovům. Tímto Příběhem se samozřejmě nevysmívám pánovi, ale jen popisuji situaci, která byla opravdu zajímavá. A doufám, že všechny pobavila stejně jako nás.

Sepsala a do textu převedla Kája

Ještě bych doplnil, že naši cestu na další zastávku, ze které některé z nás pak, po chvíli, odvezl autobus k domovům, jsme si užívali čerstvého sněhu, který sváděl k přesným hodům :-) (já nebyl ten, kdo začal... ;-)). *Michael*

*) vyřešil do minuty každé zadání (v jazyce mladé generace)